

Daniel Silva

Halál Cornwallban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátíró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Daniel Silva*, 2024 – *Vinton Kiadó Kft.*, 2025

A mű eredeti címe: *A Death in Cornwall*

(HarperCollins Publishers LLC, New York, USA)

• *Magyarra fordította:* Zinner Judit

Ez a regény kitalált történet. Minden név, szereplő, helyszín és esemény a szerző képzeletének szüleménye. Bármilyen hasonlóság tényleges eseményekkel, helyekkel, szervezetekkel vagy személyekkel – akár élők, akár holtak – pusztán a véletlen műve.

- *Borítókép:* Shutterstock
- *A szerző fotója:* ©Marco Grob

ISBN 978-615-108-067-2

HU ISSN 1789-4212

Magyarországon kiadja a *Vinton Kiadó Kft.*, 2025

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

- *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.
- *Nyomtatás időpontja:* 2025/34.

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2025-ben.

Felelős vezető: Balla László vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

DANIEL
Silva

A LEGÚJABB GABRIEL ALLON-THRILLER

HALÁL
CORNWALLBAN

*Ajánlom – mint mindig – feleségemnek, Jamie-nek,
valamint gyermekeimnek, Lilynek és Nicholasnak*

*„Engedjék meg, hogy most a nagyon gazdagokról irjak.
Ők egyáltalán nem olyanok, mint mi, mint te és én.”*

F. SCOTT FITZGERALD: A GAZDAG FIÚ
(Fordította: Ortutay Péter)

ELŐSZÓ

Ez az ötödik regény abban a Gabriel Allon-sorozatban, amelynek – legalábbis részben – az angliai Cornwall megye a helyszíne. Gabriel egy Port Navas nevű faluban lelt menedékre, a Helford folyó partján, miután a bécsi bombamerényletben odaveszett az első családja. Ebben az időszakban barátkozott össze egy Timothy Peel nevű tizenegy éves fiúval. Sok évvel később visszatért Cornwallba – immár a második feleségével, Chiarával –, és beköltözött egy házba a dombtetőn, egy Gunwalloe nevű helyen. Timothy Peel, aki akkor már a húszas éveinek elején járt, gyakori vendég volt náluk.

ELSŐ RÉSZ

A PICASSO

1

A LIZARD-FÉLSZIGET

Az első, bajra utaló jel az volt, hogy égett a villany a Wexford-ház konyhaablakában. Vera Hobbs, a gunwalloe-i Cornwalli pékség tulajdonosa ezt január harmadik keddjén, kora reggel 5:25-kor vette észre. A napnak jelentősége volt, ugyanis a ház tulajdonosa, Charlotte Blake professzor asszony ingázott Cornwall és Oxford között. Rendszerint csütörtök este érkezett meg a faluba, s a következő hétfő délután ment vissza. A tudományos élet számos alapfeltétele közé – úgy tűnt – a háromnapos munkahét is beletartozott. Az, hogy nem állt a ház előtt a kocsija, egy sötétkék Vauxhall, arra utalt, hogy a szokásos időben távozott. Az égő villany azonban nem illett a képbe, Blake professzor ugyanis elkötelezett környezetvédő lévén előbb vetette volna magát a vonat elé, mintsem hogy pazarolja az áramot.

A Wexford Cottage néven ismert házat egy nagy példányszámot elérő könyve bevételéből vette, mely Picasso franciaországi életéről és munkásságáról szolt a háború évei alatt. Paul Gauguin lesújtó átértékelése három évvel később még nagyobb sikert aratott. Vera szeretett volna szervezni a tiszteletére egy összejövetelt a Bárány és Zászló nevű vendéglőben, de miután Blake professzor megneszelte valahogy a dolgot, világossá tette, hogy nem szeretné, ha ünnepelnék.

– Amennyiben tényleg létezik pokol – magyarázta –, az oda kerülők legnagyobb büntetése az lehet, hogy az idők végeztéig ünnepelniük kell mások papírpazarlását.

Ezt a megjegyzést a maga tökéletes BBC-angolján tette némileg ironikus, vontatott hangon, mely a kivételezett családokba születettek sajátja. Pedig ő maga nem tartozott a felsőbb osztályokhoz, ahogy azt Vera egy délután felfedezte, amikor rákeresett a professzorra az interneten. Apja egy hangos szakszervezeti figura volt Yorkshire-ben, egy elkeseredett szénbányászstrájk vezetője az 1980-as években. A tehetséges diáklányt felvették Oxfordba, ahol művészettörténetet tanult. Mitután tett egy rövid kitérőt a londoni Tate Modern galériába, majd egy még rövidebbet a Christie's aukciósházba, visszatért Oxfordba tanítani. Hivatalos életrajza szerint őt tartották a világ vezető szakértőjének a művészeti eredetkutatás terén.

– Mi az isten csudája lehet ez? – kérdezte Dottie Cox, a falusi bolt tulajdonosa.

– Nyilván ahhoz van köze, hogy megállapítsák, kik voltak egy festmény tulajdonosai, vagy hol állították ki korábban.

– Ez annyira fontos?

– Mondj meg nekem valamit, Dottie, drágám! Miért lenne valaki a szakértője valaminek, ami nem is fontos?

Furcsamód nem Blake professzor volt az első a művészeti világból, aki Gunwalloe-ban telepedett le. Elődjével, a zárkózott restaurátorral ellentétben azonban, aki egy időre az öbölnél lévő házban lakott, ő kifogástalanul udvariasan viselkedett a helyiekkel. Nem volt ugyan beszédes, de mindig kedvesen köszönt, és rámosolygott az emberekre. Gunwalloe férfi lakossága egyetértett abban, hogy a hivatalos fényképe messze nem olyan jó, mint ő maga élőben. Vállig érő haja majdnem fekete volt, egyetlen feltűnő ősz csíkkal. Szeme ígéző kobaltkék, melyet csak még vonzóbbá tett az alatta lévő párnácska.

– Izzó szempár – jelentette ki Duncan Reynolds, a Great Western Railway, azaz a Nagy Nyugati Vasúttársaság nyugalmazott kalauza. – Azokra a titokzatos nőkre emlékeztet, akiket a párizsi kávéházakban látni.

Ehhez csak annyit kell tudni, hogy az öreg Duncan egész életében mindössze annyira került közel a francia fővároshoz, hogy a vonata megállt a Paddington pályaudvaron, ahonnan arrafelé indultak a szerelvények.

Volt a professzor asszony életében egy Mr. Blake is valamikor, egy kisebb jelentőségű festő, de már akkor elváltak, amikor a nő még a Tate-ben dolgozott. Ötvenkét évesen, szakmai pályafutása csúcán a professzor még mindig egyedül élt, és minden jel szerint nem is volt romantikus kapcsolata senkivel. Sosem jött hozzá senki, sosem fogadott vendégeket. Tulajdonképpen Dottie Cox volt az egyetlen a faluban, aki valaha is látta egy idegennel. Múlt novemberben történt, a Lizard Pointnál. A Polpeor kávézó szélfúttá teraszán bújta össze, a professzor meg az az úriember.

– Jóképű fickó volt, igazi nőcsábász. Rá volt írva a homlokára.

Azon a januári reggelen azonban, amikor szakadt az eső, és jéghideg szél fújta a Mount's Bay felől, nem igazán Charlotte Blake professzor asszony szerelmi élete foglalkoztatta Vera Hobbst. Főleg mivel a „Mészáros” még szabadon járt odakint. Majdnem két hete már, hogy utoljára lecsapott. Egy huszonhét éves nőt ölt meg a Cornwall északi partján fekvő Holywellből. Őt is egy bárdal, mint a három előző, szintén női áldozatát. Vera merített némi halvány vigaszt a tényből, hogy egyik gyilkosságra sem esős időben került sor. Úgy tűnik, a Mészáros inkább a tiszta időt kedveli.

Ennek ellenére vetett maga mögé néhány aggodalmas pillantást, mielőtt sietve nekivágott Gunwalloe egyetlen utcájának, melynek még neve sem volt, nehogy számok a házakon. A pékség a vendéglő és Dottie Cox boltja közé ékelődött, mely utóbbit Sarki boltnak nevezték, bár nem is a sarkon állt. A Mullion Golfklub úgy egy mérföldnyivel lejjebb volt az úton, az öreg plébániatemplom mellett. Eltekintve a restaurátor házánaál néhány éve történt incidenstől, alig történt valami a faluban, amit az ott élő kétszáz lélek nem is nagyon vett zokon.

Hét órára Vera már meg is sütötte az első adag kolbászos tekerceset és a hagyományos falusi cipókat. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor két alkalmazottja, Jenny Gibbons és Molly Reece néhány perccel nyolc előtt sietve belépett az ajtón. Jenny a pult mögé telepedett, Molly pedig segítette Verának elkészíteni a marhahúsos tésztabatyut, a cornwalliak legfontosabb ételét. A háttérben a Radio Cornwall hírei szóltak halkán. Éjszaka nem történt gyilkosság, viszont letartóztatás sem. Egy huszonnégy éves motoros súlyosan megsérült egy balesetben a Morrisons mellett, Long Rockban. Az időjárás-előrejelzés szerint egész nap nedves és szeles marad az idő, az eső csak kora este áll el.

– Épp jókor, hogy a Mészáros újra le tudjon csapni – jegyezte meg Molly, miközben a húsos és zöldséges tölteléket kanalazta a leveles tésztából kivágott korongokra. Sötét szemű walesi szépség volt, beleváló lány. – Már épp ideje volt, nem igaz? Eddig sosem hagyott ki tíz napnál többet, mielőtt a bárdját egy újabb szegény lány fejébe vágta.

– Lehet, hogy elege lett.

– Elmúlt a késztetése? Erre gondolsz, Vera Hobbs?

– Miért, te mire?

– Én amondó vagyok, hogy épp most kezd belejönni.

– Mostanra igazi szakértő lettél.

– Minden bűnügyi műsort megnézek. – Molly kettéhajtotta a tésztát, majd hullámosan visszahajtogatta a szélét. Szépen csinálta. – Lehet, hogy tart egy kis szünetet, de végül lecsap megint. Már csak ilyenek ezek a sorozatgyilkosok. Nem tudják megállni.

Vera betette az első tepsi töltött batyut a sütőbe, majd kinyújtotta a következő lap leveles tésztát, és tányérnyi köröket vágott ki belőle. Ugyanaz a munka, ugyanazok a mozdulatok mindennap, negyvenkét éven át, gondolta közben. Kisodorni, kivágni, megtölteni, kettéhajtani, behajtogatni a szélét. Kivéve persze szombat. Az úgynevezett pihenőnapján tisztességes ebédet főzött, miközben Reggie berúgott a sörtől, és meccset nézett a tévében.

Elővett egy tál csirkés tölteléket a hűtőből.

– Észrevettétek, hogy ég a villany Blake professzor házának ablakában?

– Mikor?

– Ma reggel, Molly drágám.

– Én nem.

– Mikor láttad őt utoljára?

– Kicsodát?

Vera felsóhajtott. Ügyes kezű ez a Molly, de nem egy nagy ész.

– Blake professzort, édesem. Mikor láttad őt utoljára a saját szemeddel?

– Nem emlékszem.

– Azért csak próbálkozz!

– Talán tegnap.

– Délután?

– Lehet.

– Hol láttad?

– A kocsjában.

– Merrefelé ment?

Molly észak felé intett a fejével.

– Felfelé.

Mivel a Lizard-félsziget a Brit-szigetek legdélibb pontja, az Egyesült Királyságban minden más csak felfelé lehet. Ezúttal a válasz azt jelentette, hogy Blake professzor Oxford felé tartott. Vera ennek ellenére úgy gondolta, nem ártana benézni a Wexford-ház ablakán, amit fél négykor meg is tett, amikor tartott egy kis pihenőt, és kiszaladt az esőbe. Egy órával később jelentette Dottie Coxnak a vendéglőben, amit látott. A megszokott kis zugban üldögéltek az ablak mellett, előttük két pohár új-zélandi sauvignon blanc állt az asztalon. Végre felszakadt a felhőzet, és a nap fénye rávetült a Mount's Bay peremére. Valahol arrafelé, a sötét vizek mélyén feküdt egy Lyonesse néven emlegetett elveszett város. Legalábbis a legendák szerint.

– Biztos vagy benne, hogy edényeket láttál a mosogatóban? – kérdezte Dottie.

– Meg a konyhapulton is.

– Piszkosak voltak?

Vera komoly arccal bólintott.

– Becsöngettél?

– Kétszer is.

– Az ajtó?

– Rendesen bezárva.

Dottie-nak ez végképp nem tetszett. Az égő lámpa egy dolog, de hogy még piszkos edények is legyenek szanaszét!

– Talán felhívhatnánk, csak hogy megnyugodjunk.

Kicsit keresgélennie kellett, de Vera végül megtalálta az Oxfordi Egyetem művészettörténeti tanszékének központi számát. A nő, aki a telefont felvette, a hangja alapján lehetett akár egy diák is. Hosszas csend állt be, miután Vera arra kérte, kapcsolja Charlotte Blake professzor irodáját.

– Ki keresi, kérem? – szólalt meg a fiatal nő egy idő után.

Vera megmondta a nevét.

– És honnan ismeri Blake professzort?

– Nem messze lakik tőlem Gunwalloe-ban.

– Mikor látta utoljára?

– Valami baj van?

– Várjon egy pillanatig, kérem! – mondta a nő, majd Blake professzor hangpostájára irányította Vera hívását, aki mit sem törődve a rögzített szöveggel, miszerint hagyjon üzenetet, nyomban Devon és Cornwall közös rendőrkapitányságát tárcsázta. Nem a központi számot, hanem a különleges bejelentőét. A férfi a vonal végén nem mutatkozott be.

– Az a szörnyű gyanúm, hogy ismét lecsapott – közölte vele Vera.

– Kicsoda?

– A Mészáros. Ki más?

– Folytassa!

– Talán egy magasabb rangú tiszttel kellene beszélnem.

– Nyomozó őrmester vagyok.

– Az komoly. És mi a neve, kedvesem?

– Peel – jött a válasz. – Timothy Peel nyomozó őrmester.

– Nahát, nahát! – mondta Vera Hobbs. – Hová jutottunk!